

VERENIGING
» ORDE DER VERDRAAGZAMEN «

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - Gevestigd te 's-Gravenhage

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315 - Giro no. 468874 t.n.v. de "ODV", Den Haag

Zondaggroep I,
18 december 1960.

Goedenmorgen, vrienden.

Deze morgen, dat is dus de laatste bijeenkomst van deze groep vóór het Kerstfeest, zou ik graag willen spreken over de punten waarop we ook eergisteravond lichtelijk hebben gedoeld.

Het zal u duidelijk zijn, dat elke periode van een Kerstfeest, als ik het zo mag zeggen, een tijd van voorbereiding vraagt. Wanneer we nagaan hoe de periode van de Vissen is verlopen, dan kunnen we zelfs zeggen, dat de periode, die voorbereiding mag heten voor Christus' geboorte op aarde, ongeveer 4-5000 jaar is. Dat houdt dus in, dat de voorbereiding voor een grootmeester van een periode een betrekkelijk lange is. We mogen dan ook niet verwachten dat nu Aquarius langzamerhand de heerschappij heeft overgenomen, onmiddellijk de uiteindelijke grootmeester van dit tijdperk zich zal openbaren. Maar we kunnen wel verwachten dat zich bepaalde ontwikkelingen tonen en die ontwikkelingen kunnen we aan de hand van het verleden overzien.

In de eerste plaats: bij het begin van het jaar de Vissen, het cosmisch jaar der vissen, zien wij dat de mensheid zich ontwikkelt naar nieuwe maatschappelijke vormen. Wij zien een grote periode van vrede, een soort duizendjarig rijk optreden, dat speciaal in de Atlantische gemeenschap tot uiting komt. We zien verder hoe de gehele wereld langzaam maar zeker centraal wordt gericht op één punt. Er is één gedachte, één cultuur die praktisch de gehele wereld omspant, zoals die dan bekend is. We kunnen dit nu nog terugvinden in de tempelbouw b.v. van de ouden. Hoe vinden we niet overal de tempeltorens die misschien dan later stoepa's worden genoemd b.v. in Indië, maar die alles bij elkaar toch steeds weergeven de heuvel waarop men als op een soort koepel naar de hemel rijkt. Het heiligdom dat juist in zijn grootste verheffing een contact met de Grote Geest, de innerlijke kracht, moet geven. We vinden het over de hele wereld, want zelfs in China vinden we een kunstmatige heuvel, de heuvel der winden, gelegen bij Peking, waar een zeer bijzondere tempel staat en waar-alsof het gecopieerd is van oud-Egypte, een keizerlijke weg voert die niemand mag betreden tot de Pagode zelf, waarin de eredienst plaats vindt. Zo sterk drukte dus deze gehele denkwijze zijn stempel op de wereld dat wij overal tot zelfs in de z.g. Manitoe-bergen van de Indianen hetzelfde principe terugvinden. Unificatie. Het is alsof de wereldziel na een laatste strijd, de doodstrijd misschien van een voorgaand tijdperk, tot rust is gekomen en daarin zich nu de volheid van het bereikte gaat openbaren.

Een gouden tijd ongetwijfeld; en wanneer je die wereld ziet, zoals ze op het ogenblik aan de gang is, dan geloof ik dat u het met mij eens zult zijn wanneer we hier spreken over een soort doodsstrijd, de doodsstrijd van wat geweest is, de doodsstrijd van de laatste periode van het Vissensrijk, de periode die een verbroekeling inhoudt van alles wat macht en economie en sociale beleving op de wereld zouden kunnen betekenen bij een

wereld-eenheid. Voor de ziel en dus ook voor het bewustzijn daarvan, de geest, heeft dit alles een zeer eigenaardige en indringende betekenis gekregen. Wanneer je in zo'n overspanningsperiode geboren wordt, dus leeft in deze doodsstrijd van een bestaand systeem, het afscheid van een heerser die heen moet gaan, dan betekent dit over het algemeen, dat je rijp bent om te evolueren naar een andere wereld en een ander niveau. Niet alleen interessant, maar zelfs een beetje vleidend.

Degenen die in deze dagen leven (en daarom is de aarde ook zo ontzettend vol) zijn degenen die het geraamte vormen van de nieuwe tijd, zij die op de belangrijke plaatsen vorm zullen mogen geven aan het lot van de aarde in de komende, zeg maar, 2200 jaar. Het volgend cosmisch jaar zal beheerst worden door de bewusten uit deze periode, degenen die nog iets bereiken. En de rest? Ach, in deze nieuwe tijd worden uit lager leven nieuwe entiteiten tot het mensenvlak opgetrokken en veel van de mensen die op het ogenblik geleefd hebben en gefaald hebben, zullen hun weg moeten zoeken naar andere werelden. Dat is de eigenlijke toestand.

Maar wat een gelegenheid, om deel te gaan nemen eerst aan een duizendjarig rijk, vanuit de geest, of misschien in de stof. Later in dit duizendjarig rijk het besef te verwerven van de nieuwe Heer op deze wereld, de nieuwe openbaring van het komende tijdperk. En dan terwijl maand na maand in de cosmos verloopt, sterrebeeld na sterrebeeld zijn invloed doet gelden en verder gaat, helpend tot de climax te komen, de nieuwe grote openbaring of laatste openbaring van een tijdperk. Ik vind dat een zeer optimistisch iets om mee te beginnen. Uiteindelijk is Kerstfeest het feest van het komende licht. Dit is de verwachting van een komende lente, het is de verlossing en de komst van een duizendjarig rijk voor menige Christen.

Welaan, de tijd waarin u leeft is precies gelijk. Men wacht op het ogenblik, ook materieel, niet alleen geestelijk, op de komst van het nieuwe licht, het nieuwe wereldbeeld, ja zelfs van het nieuwe duizendjarige rijk, en dan niet de namaak, maar het echte. Zo, deze parallel getrokken hebbende, kunnen wij ons gaan voorstellen hoe dan het verloop is, wat zijn de geestelijke waarden van deze dagen? Ik kan natuurlijk teruggaan tot de verste oudheid en daar historische beelden gaan aanhalen. Ik denk niet dat u die kent, laat ik daarom mijn vergelijking wat complexer maken en zoeken in de bekende historie voor zover dat mogelijk is. Wanneer wij b.v. te maken krijgen met Jezus' komst in de Joodse geschiedenis, dus vanuit de Judaïstische beleving, dan zien wij dat er steeds profeten zijn, stemmen Gods. Wanneer we dat boek doorlezen dan vinden we, vanaf het ogenblik dat er de Richteren en de profeten zijn, voortdurend het wonder, het mirakel. De heilige wordt aangevallen door schimpende jongens en er is een streng, een hard oordeel door verscheurende dieren. Beren komen uit het woud en verslinden de jongelingen, die de profeet hebben nageroepen "kaalkop". We zien, dat door een zuivere inspiratie plotseling iemand de goede keus doet. We zien strijders als Gideon een krijgslist toepassen, die onbekend zijnde, een wonder lijkt, of moeten we verder gaan, moeten we spreken over Bileam en zijn ezel? Overal is het wonderdadige en overal richt het wonderdadige zich in deze geschiedenis op een soort uitverkiezing, de uiteindelijke climax van Davids geslacht.

De parallel kan nooit geheel juist zijn, wat ik hier neem, ligt in de laatste periode van het Vissentijdperk, in de bekroning a.h.w. door Jezus' leven en hetgeen erna komt. Maar stel nu eens dat deze nieuwe periode, die nu korte tijd werkelijk vat krijgt op de wereld, begint. Wat zullen we zien? Verwarring en onderdrukking, ongetwijfeld, maar daarnaast nieuw geestelijk licht, nieuwe openbaring. De dwaasheden van velen zullen worden opgevangen door de stemmen die rijzen in het volk, zoals dat heet. Overal zullen mensen opstaan die wandelen met God. Niet alleen maar symbolisch, maar reëel: die op ze weten niet welke wijze, in zich een kracht, een intensiteit en een weten dragen, waardoor ze de Schepping haast beheersen. Dat is het begin van elke periode, het wandelen met God. Niet met de Grote der alles

scheppende kracht, maar met de openbaring van de scheppende kracht in een bepaald facet. Het facet van de tijd, de meester die leeft. Deze wandelt met de mens op aarde. Deze is een kracht waaruit men putten kan.

De wonderen en de mirakelen die ongetwijfeld in de tijd der Schepping beschreven worden (boek Genesis) als normaal, kunnen zich herhalen, ook op een aarde die meent dat dit al vergeten is. Adam geeft namen aan de dieren. Adam scheidt dus begrippen, een taal die nog niet bestaat. De nieuwe mens zal een nieuwe taal scheppen, want de woorden van de mensheid zijn niet voldoende. De mens moet a.h.w. diep uit zijn begrip en uit zijn wezen nieuwe woorden puren, opdat mens en mens elkaar zullen kunnen verstaan en begrijpen, opdat we niet als mensen moeten leven, ingesponnen in een cocon van eigenwaan, die alles vertekent wat we buiten ons zien. Zo alleen immers kan het paradijs op aarde werken. En zoals de leeuw naast het lam lag, zo zullen ook na de worsteling en de strijd van het ontstaan, de scheiding a.h.w. van aarde en water, de scheiding van dat element in de mens dat hoger op kan gaan, dat nieuw en beter leven kan dragen a.h.w. en datgene wat het oude behouden moet, zo zal op die aarde uit die beroering een paradijs bloeien. We kunnen er mee rekenen dat de mensheid van deze dagen (en dat betekent mede dus een groot gedeelte van de geest in de lagere sferen), zich a.h.w. in twee delen moet gaan splitsen. Er komt een scheiding.

Een scheiding waarbij degenen die behoren tot het goede ras, dus het uitverkoren ras als u wilt, degenen die het juiste bewustzijn hebben, worden ingeleid in een nieuwe wereld, in een nieuwe toestand. Dat is niet de volmaaktheid, maar het is, laat mij zeggen, een toestand van begrip, een vruchtbaar zijn voor nieuw en hoger principe. De anderen daarentegen zijn onderworpen aan de eeuwige getijden van willoosheid. Want dit mag u niet vergeten: Zoals de zee gezwiept wordt door de wind, beheerst wordt door temperaturen, de eigen weg niet kan bepalen, zo zal een deel der mensheid altijd slaaf zijn van omstandigheden en toeval. Daar is het de geest, of hij nu demon is of engel die de mensheid voert en leidt en haar een bestemming geeft. Het is deze eigenaardige plooibaarheid die steeds weer de vorming mogelijk maakt, maar ook toch de ondergang betekent van het eens bereikte aan het einde van een cosmisch jaar.

Het is dit deel der mensheid dus dat terugvalt. Zij blijven a.h.w. het lagere ras en uit de rest, de rest die in staat is om een nieuwe toestand in zich te aanvaarden en te scheppen, een nieuwe kracht, zien wij het stijgen tot een volgend niveau, onaantastbaar haast, maar niet geheel. Voor de dringende golfslag van de beheerste mensheid zal de zich beheersende mensheid bloei kunnen dragen, nieuw leven, nieuw inzicht. Dus een Kerstfeest dat niet alleen maar een geboorte is van een Verlosser, nee, maar tevens een teken van de hergeboorte der wereld. En zo gedeeld in twee afzonderlijke krachten begint de mensheid dan het nieuwe werken van de tijd, maar de wil van het Hoogste, de kracht van het Hoogste, dringt reeds nu in in het totaal van alle mensheid en alle lagere geesten. Er is geen ontkomen aan. Dus mogen wij stellen dat er reeds nu de zifting, de scheiding tussen verder te beheersen mens en de mens die meester mag zijn van zich, reeds nu plaats vindt. Dit houdt ook in dat de wijzen nu reeds het contact krijgen met het Goddelijke dat nu a.h.w. nog embryonaal gevormd wordt, het leven van het nieuwe paradijs. Dat in deze dagen, al beseften wij waarschijnlijk nog niet eens hoe, een onderscheid zal worden gemaakt tussen degenen die meester kunnen zijn en die slaaf zullen worden, degenen die bewust zullen zijn en degenen die slechts begeren zullen. Want daar komt alles op neer.

Elke keer wanneer een cosmisch jaar begint is er een maatstaf die je als mens kunt hanteren en dat is de vraag van de beheersing. In hoeverre ben je meester over jezelf, in hoeverre ben je in staat om boven al het materiële uit, je eigen bewuste wil en wezen tot uiting te brengen? Dat is de grote vraag. Ben je n.l. in staat om meester ^vzijn over jezelf, beheersende, indien noodzakelijk, honger, dorst, slaap, behoefte aan bezit en wat dies meer zij, dan kun je, juist door deze beheersing, daadwerkelijk in de

materiële handeling zowel als in het ontvangen van de hoogste openbaring dus de goddelijke wil gaan verwerklijken.

Deze verwerklijking van de goddelijke wil gaat gepaard met een steeds duidelijker kennen van de delen van het goddelijk wezen die zich openbaren op aarde. Je wordt bewust, bewust van het leven, maar ook van wat zich boven en naast dat leven afspeelt voor je. Je hoort a.h.w. de stem Gods, gave der profeten. Je bent in staat om te bezweren, de gave van de wonderdoeners. Je hebt het inzicht waardoor je leiding kunt geven aan anderen, de gave van de richteren. Je ontvangt zo de goddelijke kracht en wijding waardoor je anderen a.h.w. voert op het rechte pad, de kroon der koningen. En bovenal Adams gave, de gave om een taal te scheppen die uiting geeft aan de geopenbaarde godheid in je en niet alleen maar in vage begrippen iets laat vermoeden omtrent een ongekend Wezen, dat ergens wie weet waar, wetten scheidt en waaraan we ons dan maar liefst willoos hebben te onderwerpen.

En grootse periode, een periode echter die aanvaarding van eigen lot vraagt en daarmee kom ik aan het laatste deel van mijn betoog zover dat op deze zondag dan van mij uit moet gaan. Elke mens is in deze tijd onvolmaakt. Dat vloeit voort uit de tijd. U verwacht niet, nietwaar, dat u in een tehuis van ouden van dagen ergens iemand vindt die nog alle jeugdige veerkracht heeft van een jongen of meisje van 16. Dat verwacht je eenvoudig niet. U kunt niet verwachten dat op een oude aarde aan het einde van zo'n cosmisch jaar nog ergens iemand is die beschikt over een lichamelijk voertuig, dat zo volmaakt is en vrij van alle fouten als de volmaakte voertuigen van het begin. Dat is juist de reden van de omwenteling die plaats vindt. Het is het sterven van de tijd mede dat hierin tot uiting komt. Zo heeft dus elke mens op het ogenblik te maken met onevenwichtigheden van lichaam en vaak ook van geest.

Begrijp goed, vóór de Kersttijd komt de tijd van loutering. Die loutering is tot uiting gekomen voor Juda, nou ja, voor het hele volk der Joden eigenlijk, in de voortdurende gevangenschap. De gevangenschap van Egypte, van Babylon, van Perzië, van Syrië en Rome. Zo zal de doorsnee mens gevangen zijn in vaak door hemzelf opgeroepen demonen. Hij zal lichamelijk geteisterd worden door zenuwoverspanningen, door onevenwichtigheden, woekeringen en wie weet wat meer in zijn lichaam. Al deze dingen zijn symbool dus, maar tevens ook vuurproef. Een mens in deze tijd, wil hij verder gaan naar het nieuwe, wil hij Aquarius a.h.w. bewust aanvaarden en beleven, van de sferen of in een voertuig, zal volmaakt moeten zijn, volmaakt gezond, volmaakt rustig, volmaakt zeker van zichzelf. Heb je dat niet, dan krijg je dus de kwaal, maar kun je deze overwinnen, kun je je verzetten tegen datgene wat je teistert, kun je die zenuwspanningen baas, kun je dan die aantastingen van de maag en van de lever en van alles de baas? Kun je je lichaam dat zwak is, de baas? Kun je desnoods de pijn verdringen en verdrijven en daarvoor in de plaats toch innerlijke vrede vinden? Kun je, ondanks hetgeen voor jou minder prettig is, je zover beheersen dat je de harmonie in de wereld uitdrukt?

Dat zijn korte vragen en het zijn vragen van een inwijdingsbelang. De mens die geestelijk in het onvolmaakte voertuig zijn evenwicht weet te vinden, vindt de geestelijke volmaaktheid die noodzakelijk is om in te gaan naar het nieuwe rijk, de nieuwe periode. Men kan in korte tijd dus op aarde onnoemelijk veel doen, mits men meester is van zichzelf en mits men niet teveel begeert. Dit laatste klinkt misschien vreemd, maar vergeet niet dat het begeren was wat de eerste mensen volgens de overlevering uit het paradijs verdreven zou hebben. Vergeet niet dat het het begeren is van de mensen, en het uit dit begeren geboren vrezet dat op deze wereld oorlog na oorlog ontketent. Vergeet niet dat het de begeerte der enkelingen is die het onrecht in de maatschappij doet ontstaan. Begeren moet beheerst worden. Verder kan er geen sprake zijn van een lichtend rijk, van een lichtende openbaring op aarde en in de sferen. Balaan, beheers uzelf, begrijp hoe belangrijk het is dat u uzelve overwint, dat u uzelve rust oplegt, ook wanneer u onrustig wilt zijn. Dat u uzelve vreedzaamheid oplegt, ook wanneer uw wezen in

oproer is, dat u aanvaardt, ook al zou uw wezen zich willen verzetten wanneer u redelijk hebt overdacht. Leer u in deze dagen beheersen, want uit die beheersing wordt het geestelijk contact met de nieuwe tijd geboren, de nieuwe kracht die in de mens neer kan dalen, het nieuwe bewustzijn waardoor de mens zelfs in deze verwarde wereld de juiste weg vindt, geestelijk en stoffelijk. Slechts degenen die in deze dagen zich leren beheersen, zich leren aanpassen aan de cosmische noodzaak in een behoefte, die hun leven leren volbrengen op de juiste wijze, hebben werkelijk deel in wat komt. De anderen zijn gebonden aan iets dat vergaat en zullen lange tijd moeten wachten voor zij in stof of geest een daadwerkelijk deel kunnen hebben aan de harmonie tussen zielwereld en stofwereld.

De tijd is nabij, zoals dat heet. De periode van omwenteling is begonnen. De grootste krachten, die je je voor kunt stellen, staan ter beschikking van degenen die die kracht willen aanvaarden. Maar je kunt die kracht alleen aanvaarden wanneer je meester bent van jezelf, opdat niet onbeheerste kracht de wereld zal vernietigen en het licht zal doen verkeren in duister. En dat is voor vandaag mijn bijdrage.

Vrienden, ik wens u verder allemaal een erg prettige en gezegende zondag toe en geef het woord over aan de volgende spreker.

-:-

Ja, goedenmorgen vrienden.

Wanneer ik zo luister naar stoffelijke indrukken, dan geloof ik dat iemand met dezelfde moeilijkheid te kampen heeft die ook mij belaagt, de vraag n.l. hoe te starten. Te beginnen n.l. in aansluiting met hetgeen mijn voorganger heeft gezegd. Het is moeilijk, want waar moet ik beginnen? Als je dat betoog hoort, dan klinkt dat zo alsof er alleen maar harde wetten zijn en als ik ergens bezwaar tegen heb, dan is het tegen de idee dat rechtvaardigheid de enige zuil is waarop de wereld steunt. Er is n.l. iets anders, noem het liefde, noem het cosmische liefde, noem het innerlijke goedheid, hoe u wilt. En juist die tweede kracht mogen we niet vergeten. Want alleen wanneer wij werkelijk en oprecht dus de eenheid met de wereld voelen, kunnen we verwachten dat die nieuwe tijd voor ons evenwichtig werkt.

Iemand die altijd naar links afbuigt, loopt in een kringetje. Doet hij het naar rechts, gebeurt precies hetzelfde, ongeacht hoe groot de hoek waaronder je afbuigt: dat maakt alleen de cirkel wat groter of wat kleiner. Een mens die alleen voor de liefde wil leven, zelfs de goddelijke liefde, en deze zo volmaakt mogelijk in de praktijk brengt, die buigt te veel ter rechterzijde af. Hij zal nooit komen tot een werkelijke oplossing, hij blijft in cirkeltjes gaan. De mens die het alleen wil zoeken in de rechtvaardigheid, die meent dat hardheid en oordeel het enig noodzakelijke zijn, die beleeft precies hetzelfde, alleen in de andere richting. Vandaar dat het zo moeilijk is om het juiste begin te vinden, want in ons is dus sprake van een soort evenwicht, de noodzaak om als een blinde Justitia toch de schalen in juiste balans te houden, dat is lastig. Ik zou daar voor mijzelf graag lering uit willen trekken, maar ik weet niet of die voor u helemaal aanvaardbaar is; ik zal het in ieder geval proberen.

Op het ogenblik dat ik liefheb zal ik persoonlijk liefhebben d.w.z. ik erken eenheid van mijn wezen met een ander of beschouw die ander als deel van mijzelf. Ik kan dat uitbreiden van één tot honderd, maar kan ik daar nu werkelijk iets mee bereiken? In de praktijk blijkt dat niet zo te zijn. Ik kan met deze persoonlijke liefde niet ver komen, omdat zij tevens mij brengt, heel eigenaardig, tot het verwerpen van de rest van de wereld. De eenzijdigheid van die genegenheid is dan voldoende om je dus weg te dwingen van de rechte weg, van het pad der bewustwording. Maar als je nu gelijktijdig nog rechtvaardig zou kunnen zijn tegenover de rest van de wereld, achting zou hebben voor de rest van de wereld, ongeacht je liefde of je genegenheid, dan blijkt het dat je steeds meer naar dat midden terugkomt. Dus je moet a.h.w.

de balans vinden tussen die genegenheid en die rechtvaardigheid, maar deze zijn allebei beperkt op die manier. We hebben er dus niet voldoende aan. Nu kun je natuurlijk de begrippen genegenheid of liefde uit gaan breiden, maar pas wanneer die uitbreiding geen uitzondering kent, is zij een erkenning van een cosmisch principe. Dan moet deze liefde, cosmisch ons brengen tot een volkomen rechtvaardigheid ook, want wanneer wij alle dingen liefhebben en geen enkel mens, wezen of voorwerp, de voorkeur geven boven andere, ten koste van de rechten van anderen, dan komt die rechtvaardigheid erbij. Dus voor mij is wel het eerste belangrijke punt dat wij behoefte hebben aan de cosmische liefde, de liefde die geen verschillen maakt.

De mensen vragen: „Mag ik dan niet nog eens menselijk liefhebben ook?” Natuurlijk, ga je gang, wanneer je maar niet deze menselijke liefde gebruikt om daardoor de wereld of de cosmos uit te sluiten, te zeggen: wat ik heb is heilig en al het andere deugt niet. Zo kom je dus op die idee van evenwichtigheid en een rechte weg. Maar wanneer wij spreken over een cosmische liefde en een cosmische rechtvaardigheid, dan kan dat niet alleen van ons uitgaan. Een liefde is pas perfect indien zij een beantwoording vindt. Rechtvaardigheid bestaat pas werkelijk, indien beneden en boven hetzelfde recht wordt erkend.

Er is voor rechtvaardigheid ook nog een begrip nodig. Stel nu eens dat boven ons ergens, de hemel weet waar, een wereld is die niet hoort tot de menselijke wereld. Een vreemde wereld misschien, een wereld waarin geen licht en geen duister is, zoals u dat kent. Een wereld, waarin geen mensen zijn misschien, maar alleen maar stemmen zonder meer. Wie weet hoe vreemd; en dat in die wereld de heersers wonen, die zich soms als heerser van een periode op aarde openbaren. Alles wat in dit heelal bestaat, huwt a.h.w. met dat andere Al. Steeds doordringen deze beide werelden elkaar en de heerser die de periode, het cosmisch jaar, overziet en daarbij dus gesteund wordt door de krachten van alle anderen, die beurtelings komen om hem te ondersteunen voor dat cosmische uur, de cosmische dag, nu waar, die zullen dus, hoe moet ik het zeggen, gezamenlijk a.h.w. een directe uiting zijn van de eenheid tussen die twee werelden.

Voor een mens die dus in deze cosmos leeft zou de volmaakte liefde de volmaakte rechtvaardigheid zijn, het begrip van de eenheid met die andere wereld, een wereld buiten onze sferen hoor, vergeet dat niet. Te beseffen hoe elke eenheid, symbolisch of reëel uitgedrukt, in absolute aanvaarding van het buitenwereldlijke, buiten-cosmische a.h.w., voor ons krachten plus het beseffen van de rechte weg en noodzaak, gelegen in onze eigen cosmos, wordt volbracht, brengt met zich het contact met het tweede Al, dat het Al doordringt. O, dat is ingewikkeld hè? Maar laten we het dan maar zó zeggen: Het Heelal dat u kent, dat is het Moeder-Al, een materiëel-Al. Ook de sferen die erin zijn, behoren in zekere zin tot een materiëel-Al, want het is dezelfde kracht die de materie vormt, die ook de sferen hun vorm, hun mogelijkheid van leven geven. Maar er is een tweede heelal, dus ook besloten. Dat is een zuiver geestelijk heelal. Je kunt dat niet vergelijken, het is een andere soort kracht, uiteindelijk dezelfde grondslag maar die twee zijn verschillend als man en vrouw. Dit heelal draagt het leven, het maakt de bewustwording mogelijk. Zonder dit heelal zou er voor ons nergens sprake van kunnen zijn. Wij zijn gebonden aan dit heelal boven alle dingen. Wij moeten worden tot beeld en gelijkenis van dit heelal boven alle dingen; maar slechts de impuls, die scheppend vanuit het mannelijk-Al uw eigen heelal beroert, is de orginerende, de scheppende kracht. Hier hebben we de twee-eenheid, waarbij deze twee-eenheid uit een derde factor is voortgekomen. En nu zijn we al heel ver weg van de oorspronkelijke godachtegangen, want buiten deze twee gepaarde heelallen is de scheppende kracht Gods.

Ja, wat doen wij dan het verstandigste? In mens en geest zou ik zeggen: Zoek in de eerste plaats harmonisch te zijn met alle dingen, met alle leven, met alle sfeer. Maak je niet zo druk om je eigen eigenaardigheden, maak je niet druk over je eigen gezond zijn of ziek zijn, over het feit dat je mis-

schien een zekere tegenzin hebt tegen wat we minder beschaafde uitingen zouden kunnen noemen en misschien een erge bewondering voor cultuur op een bepaald vlak. Die dingen zijn onbelangrijk. Het gaat in deze dagen niet om voorkeuren, of om de standen: die zijn normaal en die blijven. Maar wat zien we met Kerstmis? De herders, maar ook de koningen, komen en knielen aan het gelijke kribbetje naar. Toch blijven ze herders en blijven ze koningen, daar verandert geen stippeltje aan. Wij zijn precies zo. Wij mogen onszelf blijven zoals we zijn. Maar wij moeten gezamenlijk met alle andere standen en rangen het punt vinden van openbaring, het punt van waarheid. Dit punt van waarheid blijkt dan volgens mij in deze tijd te zijn de hernieuwde beroering met het Vader-Al, dus dit geestelijk Al, dat zijn directe impulsen werpt in deze materiële beslotenheid, het Moeder-Al. En daaruit wordt voor ons geboren de mogelijkheid om in te gaan tot het rijk des Vaders, een rijk dat absoluut geestelijk is, waarvan je nu deel uit kunt maken zonder meer, volledig en toch ~~aan~~ stoffelijk mens, onvolmaakt-en-àl leven, want lichaam, vorm en al wat erbij hoort, hoort bij de moeder, niet bij de vader.

Wij kunnen in deze dagen door uit de Vader te putten, dus de kracht van de Vader a.h.w. te ondergaan en in ons op te wekken, komen tot een stimulans voor de moeder. We zijn in staat de materie te beheersen, de materie te geven, de materie te openbaren. We hebben de beschikking over de totale geestelijke kracht, die het scheppend wezen, het scheppend principe werkzaam maakt in alle materie en zo de vorm van de materie wijzigt, opdat een nieuwe wereld, een nieuwe periode a.h.w. geboren wordt. Ik ben bang dat ik met deze denkbeelden van me toch een klein beetje moeilijker ben geweest dan ik wilde zijn, maar het is een moeilijk onderwerp. Laten we ten laatste dan nog even dit constateren: Op het ogenblik wordt het voor u een tijd (een korte tijd misschien maar een intense tijd) van geestelijk beleven. Tussen alle drukte door en alle feestjes door krijgt u steeds die momenten van innerlijke aandacht a.h.w. van een heilig voelen, buitengewoon gelukkig voelen zonder dat je weet waarom. Maak van die ogenblikken gebruik, het zijn de eerste scheppende impulsen van de komende tijd. Gebruik ze, niet om daarmee de rest van je leven uit te schakelen, maar om er een nieuwe betekenis aan te geven.

Denk ook niet dat het je makkelijk gemaakt wordt nu voortaan. Het jaar dat komt, dat zal ik er maar meteen bij zeggen, dat brengt honderd en één wisselvalligheden. Elke keer wanneer u iets vast meent te kunnen bereiken, wanneer u ergens op rekent enz. dan valt het net voor je nous weg. Maar beheers je jezelf en ben je meester over jezelf in deze dagen, het komende jaar ook, dan kun je er zeker van zijn dat elk moment van dit jaar heeft bijgedragen tot licht, tot kracht, maar ook tot stoffelijk gewin, comfort, gezondheid. Geestelijk en stoffelijk valt er veel te winnen in deze dagen, juist omdat die eerste impulsen die de wereld beroeren werken vooral op degenen die rijp zijn om te ontvangen. Je hebt de kans in deze dagen, en dat begint nu al, om dus innerlijk rijk en sterk te worden, dat om te zetten in stoffelijke mogelijkheden. Mogelijkheden die harmonisch zijn met het goddelijke, die liefde en rechtvaardigheid gelijkelijk in zich dragen.

Laat de kans niet voorbij gaan. Wat op deze wereld nu gebeurt wordt ontdaan van het geweld. Het krijgt de zachtheid, de innerlijke aanvaarding, maar ook de strenge rechtvaardigheid tevens van een goddelijk principe. Hardheid en geweld zijn hol: daar kun je niets meer mee bereiken. Maar in het zachte, niet slechts aanvaarden, maar ook voor jezelf zoeken, kun je in deze dagen goddelijke kracht in jezelf tot een cosmische werkelijkheid maken, die op aarde zijn weerspiegeling vindt, waarmee je gelukkig en tevreden kunt zijn.

Ja, dit is het dan, vrienden. Wie teleurgesteld is, beklage zich maar over me, wie meent er iets van te begrijpen denkt er eens over na en maakt er gebruik van als je kunt, dat is in deze dagen wel het belangrijkste.

Het woord is aan de laatste spreker.

Ik mag voor u vrienden, deze bijeenkomst besluiten en wel met een improvisatie dus aan de hand van een door u te stellen onderwerp.

De juiste keuze.

Wanneer u zegt: juiste keuze, dan neemt u aan, dat er een keuze is en waarschijnlijk een veelheid, maar is er wel een juiste keuze?

Ik vraag me soms af of er werkelijk een keuze is. Een mens kan slechts de dingen zo aanvaarden dat hij er zelf ongelukkig onder wordt of hij kan ze zo aanvaarden dat het hem geluk brengt, maar zal een mens ooit kunnen ontsnappen aan wat men pleegt te noemen zijn noodlot? Men zegt dat de mens moet kiezen op het pad naar God, maar kan de mens wel kiezen? Hij kan slechts uit hetgeen hem geboden wordt licht puren of hij kan er duister van maken, maar dat vloeit uit hemzelf voort, uit het ik van de mens, de wijze waarop die mens leeft en aanvaardt. Het zijn niet de gebeurtenissen en de dingen waaruit je moet kiezen. Je moet kiezen in de wijze waarop je aanvaardt, maar dan ook die aanvaarding consequent voortzetten, dan kom je tot de juiste keuze, want:

In mij leeft God en in mij leeft licht,
maar in mij leeft ook het duister,
waarin de luister van het licht door het lot wordt verborgen.
In mij liggen verleden en morgen tezamen,
volmaakt en volledig uitgedrukt.
Maar ook het heden, waarin mij steeds weer morgen wordt ontruk
of onder het verleden nog zo sterk vaak wordt geleden.
Gij vraagt naar een juiste keuze!
Gij vraagt dus naar licht of naar duister.
Ge vraagt naar de somberheid van innerlijk sterven of de luister
van een cosmisch opgaan en eeuwig bestaan?
Is de vraag naar een keuze hier geen waan?
Ge zijt geschapen voor het licht, in u leeft God.
Uw lot is op te gaan tot ge één zijt met Hem.
Tot Zijn wezen Zijn stem in u weerkaatst en maakt tot Zijn evenbeeld.
Al wat ge aan keuze doet in het leven
is niets dan een gespeeld zich verbergen
voor de noodzaken van tijd en eeuwigheid.
Er is iets wat uw schreden leidt door alle dagen.
Er is iets wat u mogelijk maakt, indien ge juist aanvaardt,
om alles uit te dragen.
Want u is een pad gegeven, het pad dat ge zult betreden in het heden.
U is een pad gegeven dat u bevrijdt van lijden en zorgen.
Een pad dat voert u morgen.
Er is u een pad gegeven van zijn en weten.
Het verleden treedt naar voren dan
en spreekt de juiste woorden,
de accoorden van het zijn worden geboren uit innerlijke harmonie.
De juiste keuze is het aanvaarden van het leven,
het zoeken ^{naar} beste ^{zijn}, het beste steeds te geven wat je bent en wat
je hebt.
Waar adept zijn wil zeggen: de goddelijke wil uitdrukken met al je
wezen,
zo goed je kunt, en aanvaarden waar belemmering optreedt.
Te beseffen dat waar je treedt en waar je wordt gedreven,
er een grotere macht is, een goddelijker lot,
dat je dit pad heeft voorgeschreven.
De juiste keuze wil zeggen: vrede kennen in je hart.
Geen wereld meer tarten, aanvaarden leed,
maar zoeken de vreugd, zodat niet de smart in je blind maakt voor
het licht.
Dat wil zeggen: uit de schijnbare eenzaamheid door het ontvallen en
gaan van anderen
in je geboren vinden de sporen van cosmisch één zijn.

En zo 't alleen zijn vergeten.
Weten omtrent een eenheid, uit jezelf steeds weer voortbrengen de aan-
vaarding van het leven,
waarin je bestaat. Het zoeken van het goede en het lichte,
meester zijn over jezelf om zo het duister
dat je soms bedreigt te verdrijven
en in het licht dat je innerlijk bent geworden
de waarheid te lezen van het lot;
Gods wil en de reden waarom je zo gaat.

Dat is voor mij de enige juiste keuze die er bestaat in het mensenleven
of het leven van de geest. Cosmische uitdrukking en eenheid in het eigen we-
zen aanvaarden en beseffen. Je verheffen boven het klein gebeuren en bewust
deel zijn van het groot scheppingsgebeuren. Of ondergaan in het duister van
onbegrip, vechten tegen de luister van de werkelijkheid en in een droevig klei-
ne waan je bestaan voortslepen met voortdurende verwijten tegen het onvermijde-
lijke. Dat is de keus. En wie zou aarzelen bij een dergelijke keus indien hij
beseft? Wie zou niet het licht kiezen, wie niet de ware bewuste volbrenging
van hetgeen u wordt opgelegd?

Dit is het recht van de mens, dit is het wapen dat hij kent tegen alle
duister. Dit is het instrument dat hem Gods naam leert kennen, en schrijven
leert de werkelijkheid in eeuwig steen dat achter alle tijd verscholen ligt.
Dit is, waar menselijk besef en plicht tezamen komen en de dromen van het ver-
leden en het heden samenvloeiën tot een morgen, die nu wordt gekend en beseft,
waartoe het wezen zich uiteindelijk verheft in onbegrensde eenheid met de god-
delijke kracht zelve.

Dat is al wat ik u te zeggen heb over de juiste keuze. Ik hoop dat u er iets
aan hebt, en ik wens u in ieder geval allen een heel prettige, aangename lich-
tende zondag toe. Goedenmorgen.

: - : - : - :

1000

1000

1000

1000

1000